

Het laatste nieuws vanuit het kindertehuis

Timóteo, 29 maart 2011

Derde gezinshuis!

De hele papierwinkel die we hebben moeten “doorlopen” om het derde gezinshuis weer te kunnen gaan gebruiken voor interne opvang, is nu achter de rug. Het derde gezinshuis heeft in 2009 en 2010 gefunctioneerd als opvang van de jongste kinderen van het semi-internaat. En dat waren er maar liefst 16. Het huis is intensief hiervoor gebruikt.

Maar het is altijd onze visie geweest om de gezinshuizen voor de interne opvang te gebruiken. Wij hadden alleen nog geen andere ruimte voor de kinderen van het semi-internaat en zodoende hebben we daar het derde gezinshuis voor moeten gebruiken. Vanaf maandag 5 april kunnen er weer nieuwe kinderen gaan komen. En het ziet er naar uit dat de eerste drie die we op zullen vangen, kinderen uit Cava Grande zijn. Kinderen die wij in 2009 en 2010 overdag opvingen. De situatie thuis is verslechterd en de kinderbescherming heeft in moeten grijpen. De kinderen bevinden zich op het ogenblik tijdelijk in een ander onderkomen maar zullen overgeplaatst gaan worden naar ons kindertehuis. Hun gezinssituatie wordt nu juridisch onderzocht en het hele proces gaat langer duren dan eerst verwacht was. Het gaat om 3 kinderen in de leeftijd van 3, 5 en 7 jaar. Twee jongens en een meisje. Wij zijn reuze blij dat wij hun kunnen helpen.

Vierde gezinshuis.

Ook willen wij ons uitstrekken dit jaar naar de nieuwbouw van een vierde gezinshuis. Daarvoor vragen wij uw gebed. Alle drie de gezinshuizen zijn als door een wonder tot stand gekomen en wij zijn ons er van bewust dat wij het opnieuw van de Heer moeten verwachten.

Vrijwilligersreis.

Aanstaande zomervakantie verwachten wij onze eerste groep vrijwilligers die hun intrek zullen nemen in het onderkomen dat hiervoor aangelegd is. Wij zijn reuze blij met deze onderneming. Het is zowel voor de vrijwilligers als voor ons de eerste keer dat we zo’n grote groep Nederlanders ontvangen om geweldig werk te verzetten. Er zullen vooral activiteiten op het gebied van onderhoud ondernomen worden. En dat is iets dat we zeker nodig zijn. De laatste jaren is het werk enorm uitgebreid, vooral ook op het gebied van de infrastructuur dus deze hulp is zeker van harte welkom. Wij zien enorm uit naar deze groep en hopen dat het een geweldige tijd gaat worden. Deze reis wordt begeleid door het echtpaar Sturing die in de eerste plaats grote vrienden zijn en daarnaast ook nog eens de PR en sponsorzaken behartigen van het bestuur in NL.

Ook verwachten we eind juni Ferry Hoogland, onze secretaris en Marieke van Raalte, vrijwilligster. Ferry zal bijna een maand bij ons doorbrengen en Marieke maar liefst 2 ½ maand. Marieke is ondertussen al 2 keer een periode bij ons geweest en in die periode was zij ons tot grote dienst in vele dagelijkse werkzaamheden. Vooral op het gebied van de organisatie en het opzetten van activiteiten m.b.t. het semi-internaat als ook het uitvoeren daarvan. Daarnaast heeft ze ook enorm geholpen met alles wat te maken had met de kinderdiensten. Wij hopen weer heel veel aan haar te hebben. Het bezoek van onze secretaris is ook van groot belang. Er zullen o.a. bestuursbelangen behartigd gaan worden. Maar ook veel praktische dingen zullen ondernomen worden. Die hebben vooral te maken met technische ontwikkelingen. En natuurlijk moet de vriendschapsband ook aangesterkt worden. Wij hebben heel veel aan Ferry, zowel als secretaris als ook op heel veel ander gebieden. Voor mij en João persoonlijk is Ferry ook een grote zegen. Wij zijn GOD heel dankbaar dat HIJ ons Ferry al zoveel jaren tot onze beschikking gesteld heeft.

Kinderevangelisatiewerk.

Opnieuw zijn we afgelopen weekend druk geweest met een geweldige kinderevangelisatie-dienst in een klein stadje met veel nood. Samen met andere mensen, in dit geval vooral mensen van onze gemeente, doen wij dit werk met ons hele hart. Er is daar veel nood op allerlei gebied; voeding, gewone huisartikelen, meubels, een goed dak boven het hoofd, een stukje zeep om te kunnen douchen, een handdoek die heel en schoon is om je af te kunnen drogen, een school om naar toe te kunnen gaan, een schrift en een potlood om te kunnen gebruiken, een kop koffie na het opstaan enz enz. Wat hebben we weer veel armoede gezien. Márcia (onze tweede kinderevangeliste) en ik hebben een aantal bezoeken af kunnen leggen bij een aantal familie's thuis. Opnieuw wordt je geconfronteerd met het feit dat we 1000 en één redenen hebben om GOD dankbaar te zijn voor wat we hebben. Ook al menen ook wij noden te hebben. Meer om Gods werk te kunnen doen dan om te overleven. Deze mensen hebben noden die te maken hebben met het "overleven". De contrasten zijn enorm. Bij enkele huisjes moest ik gebukt naar binnen want de deuren zijn daar een stuk kleiner en lager. Mensen bieden je geen koffie of thee aan omdat ze dat "gewoon" niet hebben. Er wordt puur geleefd op een bord rijst met bruine bonen. Eén tussen de middag en de andere 's avonds. Márcia en ik waren gezegend met de donatie van een lekker eigen gebakken iets van een zuster van onze gemeente in Timóteo. Dat hadden we meegenomen voor de kinderen om als lunch uit te delen aan het eind van de kinderdienst op zondag. Dat ging gepaard met een bekertje limonade. Eén van de kinderen zei: *Tjonge, niemand heeft mij gezegd dat het hier vandaag feest zou zijn, als ik dat geweten had dan had ik al mijn neefjes en nichtjes meegenomen.....* Een snoepje is al bijzonder voor hun. Wij nemen altijd een bak met kleurpotloden en een aantal puntenslijpers mee om de Bijbelse knutselwerkjes te kunnen doen. (ook lijm en schaar zijn vaak nodig) Bij het zien van zoveel kleurpotloden zijn er kinderen die de kluts kwijt raken. Ze zijn dan zo onder de indruk van het zien daarvan dat ze niet aan het maken van hun werkje toekomen. Ze bekijken alle kleurtjes, ze bekijken de tekening van de één en van de ander om te zien hoe mooi alles aan het worden is. Als een punt breekt dan pakken ze die punt op en willen dat de kinderen die aan het kleuren zijn, daarmee verder kleuren want ze menen dat als je gaat slijpen de kleurpotlood snel opraakt. Márcia en ik raken vaak ontroerd bij het zien van al die dingen en nog vele andere dingen. Toen we ons derde bezoek aflegden op maandagochtend, voordat we zouden vertrekken om weer naar Timóteo terug te gaan, gebeurde ons het volgende. Het gezin dat we bezochten had zowaar voor ons gekookt en ze wilden dat wij daar zouden blijven eten. Op zondagavond had Márcia tegen hun gezegd dat wij misschien bij hun langs zouden gaan. Het echtpaar was om 5 uur opgestaan om hun dag te beginnen met gebed en ze hadden vooral veel gebeden zeiden ze, dat GOD het op ons hart zou leggen om ook inderdaad bij hun langs te gaan. Daarna was de vrouw alvast de bruine bonen gaan koken en de man was naar een boerentuin gegaan om daar bladgroente voor ons te halen.

Dat was 3 km naar de boerentuin lopen en 3 km. weer terug. Allemaal omdat hij niet wilde dat we alléén rijst en bruine bonen voorgeschoteld zouden krijgen. Nu konden ze ons in ieder geval ook kool aanbieden. Hun gasfles was leeg dus er moest op een eigen gemaakt vuurtje gekookt worden. Daar kan maar één pan tegelijk op. Daarom werden eerst de bruine bonen gekookt en daarna de rijst. Hun waterfilter was stuk en dus moest er gefilterd water bij de buren gehaald worden want ze wilden ons beslist niet ongefilterd water voorzetten . Ze dachten maar 6 liter gefilterd water te halen want stel je voor dat de zendelingen erge dorst hadden en veel water zouden willen drinken, dachten ze. Het water mocht vooral niet opraken want ze zouden het een schande vinden als ze tegen ons zouden moeten zeggen dat er geen gefilterd water meer was. Alleen de dichtstbijzijnde buren wonen op 2 km afstand. Half elf 's morgens was het eten al klaar. (in die regio eten de mensen om die tijd nl.) Wij kwamen pas om half twaalf bij hun aan. De vrouw van het echtpaar kon haar blijdschap niet op. Ze dacht al dat we niet meer langs zouden komen en was daar verdrietig van. Nu huilde ze spontaan omdat we tóch gekomen waren. Voordat we gingen eten werden de kinderen vergaderd en werd er eerst gedankt. Het eerste waar ze voor baden was dat ze GOD ontzettend dankbaar waren dat HIJ hun gebed verhoord had dat de “zendelingen” toch nog bij hun op bezoek waren gekomen. Die zendelingen waren in dit geval Márcia, twee andere zusters van onze gemeente in Timóteo en ik. Wat waren die mensen blij. Wat kun je d.m.v. een eenvoudig bezoek mensen toch gelukkig maken. Er zijn nog veel meer dingen te verhalen maar ik moet het hierbij laten. Anders gaat het een boek worden denk ik.

Aan iedereen de hele hartelijke groeten en Gods rijke zegen toegewenst.

João en Netty.